

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobce **Ing. M. Š.**, právně zastoupeného Mgr. et Mgr. Václavem Sládkem, advokátem se sídlem Praha 5, Janáčkovo nábřeží 51/39, proti žalovanému **Finančnímu ředitelství v Plzni,** se sídlem Plzeň, Hálkova 2790/14, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 16. 12. 2009, č. j. 57 Ca 39/2009 - 75,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnost **nepřiznává.**

Odůvodnění:

Rozhodnutím žalovaného ze dne 14. 4. 2009, č.j. 3233/09-1100-400729, bylo dle ustanovení § 50 odst. 6 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“) zamítnuto odvolání žalobce proti platebnímu výměru na daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2007 ze dne 14. 10. 2008, č. j. 48513/08/125970/1869. Tímto platebním výměrem Finanční úřad v Mariánských Lázních (správce daně) vyměřil žalobci, na základě provedeného vytýkacího řízení, daňovou povinnost ve výši 254 780 Kč. Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce ke Krajskému soudu v Plzni žalobu, kterou krajský soud zamítl jako nedůvodnou.

Při rozhodování vycházel krajský soud z takto postaveného skutkového stavu: dne

30. 6. 2008 podal žalobce u správce daně daňové přiznání k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2007, v němž uplatnil společné zdanění manželů. Správce daně zahájil výzvou ze dne 24. 7. 2008 č. j. 37830/08/125970/1869, ve smyslu ustanovení § 43 daňového řádu vytýkací řízení, neboť měl pochybnosti o tom, zda žalobce v daňovém přiznání uvedl mimo příjmy spadající pod ustanovení § 6 a § 9 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o daních z příjmů"), také všechny příjmy dle ustanovení § 10 zákona o daních z příjmů, neboť dle informací správce daně měly žalobci vzniknout tyto příjmy z více právních úkonů. K výzvě správce daně doložil žalobce pouze kupní smlouvy na nemovitosti v k. ú. Aš. Správce daně projednal dne 9. 10. 2008 se žalobcem zprávu o výsledku vytýkacího řízení a konstatoval, že na základě sdělení společnosti GRATO spol. s r. o., byl žalobci v roce 2007 uhrazen doplatek kupní ceny za prodej pozemků v k. ú. Velká Hleďsebe, v částce 752 000 Kč (z celkové kupní ceny v částce 5 008 000 Kč). Výdaje na pořízení nemovitostí činily 200 000 Kč, a proto podíl výdajů na příjmech za zdaňovací období roku 2007 v částce 752 000 Kč činil 30 032 Kč. Po zahrnutí příjmu a výdaje do příjmů a výdajů žalobce za zdaňovací období roku 2007 byla daň z příjmů vyčíslena částkou 254 780 Kč. Žalobce do protokolu o ústním jednání dne 9. 10. 2008 uvedl, že se zprávou nesouhlasí, neboť příjem z prodeje předmětných pozemků je osvobozen od daně z příjmů, ve smyslu ustanovení § 4 odst. 1 písm. g) zákona o daních z příjmů. Následně správce daně žalobci doměřil daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2007, a to zcela v souladu se závěry zprávy o výsledku vytýkacího řízení. Proti platebnímu výměru podal žalobce odvolání, které bylo žalovaným zamítnuto.

Pokud jde o právní hodnocení věci, krajský soud především dospěl k závěru, že příjem v částce 752 000 Kč, který žalobce obdržel jako doplatek kupní ceny z prodeje pozemků v k. ú. Velká Hleďsebe, je *ostatním příjmem* ve smyslu ustanovení § 10 odst. 1 zákona o daních z příjmů, neboť má původ v převodu jeho vlastních nemovitostí. Na rozdíl od žalobce neshledal nejasnosti ohledně výkladu ustanovení § 10 odst. 1 písm. b) a § 10 odst. 5 zákona o daních z příjmů. Žalobce pozemky nenabyl na základě darovací smlouvy nebo děděním; zdanitelný příjem mohl tedy ponížit pouze o výdaje, které na jejich pořízení vynaložil (tj. 200 000 Kč), a nikoli o výdaj ve výši ceny zjištěné pro účely daně dědické nebo darovací. Žalobce se mýlí, pokud se domnívá, že by dani z příjmů mělo být podrobeno již nabytí nemovitosti. Úplatný převod nebo přechod vlastnictví k nemovitosti je, ve smyslu příslušných ustanovení zákona č. 357/1992 Sb., o dani dědické, darovací a z převodu nemovitostí, ve znění pozdějších předpisů, předmětem daně z převodu nemovitostí. Naproti tomu předmětem daně z příjmů jsou příjmy z prodeje nemovitosti. Příjem z prodeje nemovitosti v částce 752 000 Kč měl žalobce teprve v roce 2007, a proto až v tomto období mohla být z takto přijaté částky vyměřena daň z příjmů. Tyto příjmy se reálně projevily v právní sféře žalobce v tomto zdaňovacím období, jak vyplývá například z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2006, č. j. 2 Afs 42/2005 - 136. Žalobce taktéž nemohl tento příjem zahrnout pod příjem od daně osvobozený, ve smyslu ustanovení § 4 odst. 1 písm. g) zákona o daních z příjmů. K této problematice existuje rozsáhlá a nerozporná judikatura, zahrnující jak nálezy Ústavního soudu, tak i rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (například rozsudek ze dne 27. 10. 2004, č. j. 5 Afs 29/2004 - 74). Žalobce nabyl pozemky na základě ustanovení § 11 odst. 2 zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o půdě"), a to na

základě postoupení pohledávky od osoby, která nárok na vydání pozemků nabyla od osoby dříve postižené, jíž měl být majetek vrácen. Žalobce sám takovou postiženou osobou ve smyslu zákona o půdě nebyl. Na případ žalobce tak nebylo možné aplikovat ani pokyn ministerstva financí D-108, kterým se stanoví postup pro účtování o postoupených pohledávkách podle § 33a zákona o půdě a o vydaných majetkových podílech podle § 13 zákona č. 42/1992 Sb. (o úpravě majetkových vztahů a vypořádání majetkových nároků v družstvech). Závěry plynoucí z rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 30. 11. 2007, sp. zn. 28 Cdo 436/2007 (jichž se žalobce dovolával) na nyní projednávaný případ nedopadají, neboť se jedná o skutkově odlišný případ. Žalobcem navrhované důkazy krajský soud neprovedl, neboť mezi účastníky řízení nebylo sporu o skutkových otázkách; k posouzení důvodnosti žaloby nebylo potřeba provedení důkazu - svědecké výpovědi.

Rozsudek krajského soudu napadl žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností opírající se o ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Kasační stížnost není důvodná

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 2, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ních uvedených (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z ustanovení § 109 odst. 1, věty první s. ř. s.

Předně je nutno poznamenat, že obsah kasační stížnosti je fakticky pouhým přepisem správní žaloby, pouze část označená jako IV. (tvrzený rozpor v judikatuře, námitka retroaktivního výkladu zákona) byla vložena do textu nově. Stěžovatel tak neuvádí, v čem spatřuje důvody pro podání kasační stížnosti, tedy co vytýká rozsudku krajského soudu. Kasační stížnost musí nutně vždy polemizovat s právními názory, na nichž je vystavěno napadené rozhodnutí krajského soudu; v opačném případě by musela být jako nepřípustná odmítnuta, pro absenci kasačních důvodů (§ 104 odst. 4 s. ř. s.). K těmto případům se zdejší soud v minulosti již opakovaně vyjádřil; zmínit lze například rozsudek ze dne 8. 1. 2004, č. j. 2 Afs 7/2003-50 (publikovaný pod č. 161/2004 Sb. NSS), dle kterého *„[p]okud jsou ze znění kasační stížnosti její důvody seznatelné a odpovídají zákonným kasačním důvodům (§ 103 odst. 1 s. ř. s.), není rozhodující, že stěžovatel sám své důvody nepodřadil k jednotlivým zákonným ustanovením či tak učinil nepřesně. Je-li v kasační stížnosti uvedeno, jaké konkrétní vady v řízení či v úsudku se měl soud dopustit a z čeho je stěžovatel dovozuje, kasační stížnost obstojí. Přitom argumentace proti právnímu posouzení jistě musí vycházet z důvodů napadeného rozsudku; hodnotí-li stěžovatel v takovém případě důvody rozsudku, neznamená to, že se jedná o kasační stížnost nepřípustnou podle § 104 odst. 2 s. ř. s.“* (všechna citovaná rozhodnutí zdejšího soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz). Při striktním výkladu zákona by tak bylo možné (s výhradou části IV.) kasační stížnost odmítnout. Takový postup by však Nejvyšší správní soud považoval za příliš formalistický a vedoucí fakticky k odepření spravedlnosti. Argumentace stěžovatele, jakkoli směřuje fakticky toliko proti rozhodnutí žalovaného, tedy bude konfrontována s právními závěry krajského soudu s tím, že rozsah přezkumu kasačním soudem bude omezen na

dostatečnost vypořádání jednotlivých žalobních námitek.

Pro srozumitelnost skutkového základu věci je vhodné nejprve připomenout, že dne 5. 10. 1995 uznal Okresní úřad Cheb, Okresní pozemkový úřad pod č. j. 1389/007/06/PÚ/92-203-Z, oprávněnost restitučního nároku Š. P. a přiznal mu právo na náhradu za nevydané nemovitosti podle zákona o půdě. Dne 25. 11. 1995 byla mezi Š. P. jako postupitelem a společností GRATO spol. s r. o., jako postupníkem, uzavřena smlouva o postoupení pohledávky, která byla postupiteli přiznána zmiňovaným rozhodnutím ze dne 5. 10. 1995. Cena postoupené pohledávky byla stanovena na částku 200 000 Kč. Dne 17. 3. 1999 byla uzavřena mezi společností GRATO spol. s r. o. (postupitel) a postupníky Ing. M. Š. a Ing. J. S. smlouva o postoupení zmiňované restituční pohledávky. Dne 6. 4. 1999 byla, dle ustanovení § 11 odst. 2 zákona o půdě, uzavřena smlouva o převodu pozemků číslo 64 RP 99/02 mezi Pozemkovým fondem České republiky jako převádějícím a oprávněnými osobami Ing. J. S. a Ing. M. Š.. Předmětem smlouvy o převodu byly pozemky vedené na LV 10002 u Katastrálního úřadu v Chebu pro k. ú. Velká Hleďsebe v ceně 582 894 Kč. Dne 20. 12. 2002 byla uzavřena kupní smlouva mezi prodávajícími Ing. J. S. a Ing. M. Š. a obchodní společností GRATO spol. s r. o., jako kupujícím. Předmětem převodu byly uvedené pozemky, nově zapsané na LV 686 pro k. ú. Velká Hleďsebe. Kupní cena byla stanovena na 5 008 000 Kč a byla splatná v částce 2 504 000 Kč při podpisu smlouvy a v částce 2 504 000 Kč do 28. 2. 2003 s tím, že každý z prodávajících obdrží vždy ½ splátky.

Pokud jde o stěžovatelem namítanou vadu řízení před daňovými orgány, která, dle jeho názoru, vyústila v porušení zásady dvojinstančnosti daňového řízení, krajský soud správně na základě předloženého spisového materiálu konstatoval, že žádné podání, kterým by stěžovatel brojil proti výsledku vytýkacího řízení, není ve spise uloženo. S tímto tvrzením se Nejvyšší správní soud ztotožňuje. Nadto podotýká, že z daňového řádu ani z jiných právních předpisů neplyne povinnost daňových orgánů (správce daně) vyčkávat na případné vyjádření daňového subjektu k výsledku vytýkacího řízení, nebo mu k vyjádření stanovit lhůtu. Krajský soud se nicméně vyslovil i k eventualitě, že by stěžovatel skutečně tvrzené výhrady vznesl; i zde zcela přiléhavě odkázal na usnesení rozšířeného senátu zdejšího soudu ze dne 14. 4. 2009, č. j. 8 Afs 76/2007-48 (publikované pod č. 1865/2009 Sb. NSS), z něhož se podává, že *„[v]ady odvoláním napadeného rozhodnutí či postupu v řízení, které jeho vydání předcházelo, odstraní správce daně prvního stupně autoremedurou (§ 49 odst. 1 daňového řádu) nebo odvolací orgán postupem podle § 50 odst. 3 daňového řádu. Postup podle § 50 odst. 3 daňového řádu se uplatní jak v řízení o odvolání proti dani stanovené dokazováním (§ 50 odst. 6 daňového řádu), tak v řízení o odvolání proti dani stanovené podle pomůcek (§ 50 odst. 5 daňového řádu). V odvolacím řízení je přípustná i změna způsobu stanovení daně.“* Je tedy zřejmé, že v daňovém řízení rozhodně není vyloučena možnost odstraňovat případné procesní vady či doplňovat dokazování před odvolacím orgánem. Stěžovatel se v této souvislosti dovolává též svého vyjádření k vytýkacímu řízení ve věci stanovení daňové povinnosti na dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2003 s tím, že i k takovému vyjádření mělo být, s ohledem na podobnost věcí, přihlédnuto. K tomu je třeba poznamenat, že tato argumentace byla použita poprvé až v kasační stížnosti, a proto k ní, s ohledem na ustanovení § 109 odst. 4 s. ř. s., nemůže být přihlédnuto (k tomu srov. například nález Ústavního soudu ze dne 1. 7. 2008, sp. zn. III. ÚS 1420/07, či rozsudek zdejšího soudu ze dne 25. 9. 2008, č. j. 8 Afs 48/2006 - 155,

publikovaný pod č. 1743/2009 Sb. NSS).

Stejný závěr je nutno aplikovat i na tu část kasační argumentace, kterou se stěžovatel dovolává nepřípustnosti retroaktivity, kdy namítá, že je jeho postavení odvozováno od právní úpravy § 4 odst. 1 písm. g) zákona o daních z příjmů účinného od 1. 1. 2001, a nikoli podle právního stavu předcházejícího tomuto datu (v souvislosti s okamžikem vydání pozemků). I zde nelze než konstatovat, že v tomto bodu je kasační stížnost nepřípustná ve smyslu ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s., neboť se opírá o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl

Stěžovatel dále namítá, že napadené rozhodnutí žalovaného bylo vydáno bez toho, aby byly provedeny jím navržené důkazy s tím, že bylo nepřípustně provedeno zhodnocení jejich významu ještě před jejich provedením. K tomu je třeba konstatovat, že toto tvrzení je sice obsaženo v žalobě, avšak postrádá jakoukoli konkretizaci. Jelikož k rozvedení této dílčí žalobní námitky nedošlo ani v následném doplnění žaloby či na nařízeném soudním jednání, nejde o žalobní bod, se kterým by se krajský soud mohl meritorně vypořádat. Stěžovatel taktéž navrhl provedení konkrétních důkazů i při ústním jednání u krajského soudu; tyto návrhy nebyly připuštěny. Krajský soud, mimo jiné, konstatoval, že listiny založené v daňovém spisu (tedy i smlouva uzavřená s Pozemkovým fondem České republiky dne 6. 4. 1999) nemají na posouzení věci žádný vliv a jejich obsah není sporný. S tímto závěrem (pokud jde o stěžovatelem zmiňovanou smlouvu) se zdejší soud taktéž ztotožňuje, neboť spornými body mezi stěžovatelem a žalovaným byla povaha přijatého doplatku kupní ceny z prodeje nemovitosti v roce 2007.

Taktéž závěrům krajského soudu, že v případě přijetí částky 752 000 Kč se jedná z hlediska daňového o *ostatní příjem*, ve smyslu ustanovení § 10 odst. 1 písm. b) zákona o daních z příjmů – příjem z převodu vlastních nemovitostí nebo spoluvlastnického podílu na nich, nelze ničeho vytknout. Vzhledem k tomu, že stěžovatel v kasační stížnosti neuplatňuje v tomto směru žádnou argumentaci nad rámec žalobních tvrzení (s nimiž se krajský soud bezezbytku vypořádal), lze krajskému soudu přisvědčit, že dle § 10 odst. 4 citovaného zákona je základem daně *(dílčím základem daně) příjem snížený o výdaje prokazatelně vynaložené na jeho dosažení*, přičemž u příjmů dle § 10 odst. 1 písm. b) zákona o daních z příjmů se výdajem rozumí *cena, za kterou poplatník věc (právo) prokazatelně nabyl, a jde-li o věc (právo) zděděnou nebo darovanou, cena zjištěná pro účely daně dědické nebo darovací.* Stěžovateli nelze přisvědčit v tom, že mu nevznikl prodejem nemovitostí žádný příjem, neboť dle znaleckého posudku Ing. Arch. V. C. ze dne 20. 1. 2008 byly prodávané nemovitosti ke dni převodu (9. 7. 1999) oceněny částkou 5 149 110 Kč (tržní hodnota nemovitosti), a to dle zákona č. 151/1997 Sb., o oceňování majetku a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a navazujících podzákonných právních norem. Krajský soud správně dovodil, takto zjištěná cena může být považována za výdaj pouze v případě, že by stěžovatel nabyl nemovitosti děděním nebo na základě darovací smlouvy. V daném případě tomu tak nebylo, neboť stěžovatel nabyl na základě smlouvy o postoupení pohledávky za částku 200 000 Kč nárok na vydání náhradních pozemků a tyto pozemky následně získal do spoluvlastnictví na základě smlouvy o převodu uzavřené s Pozemkovým fondem ČR. Prodejní cena, za kterou od stěžovatele a dalšího spoluvlastníka předmětné pozemky získala společnost GRATO spol. s r. o. , činila

5 008 000 Kč. Závěr krajského soudu o tom, že nebylo prokázáno, že by byla vynaložena na pořízení pozemků jiná částka, než zmíněných 200 000 Kč, je tedy správný a v souladu s příslušnými ustanoveními zákona o daních z příjmů. V souvislosti s tím je pak třeba přisvědčit krajskému soudu i v dalším navazujícím závěru, že příjem částky 752 000 Kč se projevil reálně v právní sféře stěžovatele v roce 2007, jak vyplývá z rozsudku zdejšího soudu ze dne 12. 1. 2006, č. j. 2 Afs 42/2005 - 136. Lze si jen obtížně představit zřetelnější případ, kdy se příjem reálně projeví v právní sféře poplatníka, než je jeho vyplacení (v tomto případě převod části kupní ceny na bankovní účet stěžovatele), když rozdíl mezi příjmy a výdaji prokazatelně vynaloženými na dosažení těchto příjmů činil 721 968 Kč.

Krajský soud se zcela odpovídajícím způsobem vyjádřil i k argumentaci, dle které daňové orgány zvolily v dané věci takové prostředky, které jim umožňují prolomit prekluzívní lhůty. Lze souhlasit s jeho názorem, že předmětem daně z příjmů, o který nyní jde, je příjem z *prodeje* nemovitosti, ve smyslu ustanovení § 10 odst. 1 písm. b) zákona o dani z příjmů. K tomu lze pouze doplnit odkaz na související ustanovení § 3 odst. 1 tohoto zákona, jenž vyčerpávajícím způsobem provádí výčet příjmů, které jsou dani z příjmů podrobeny. Stěžovatel obdržel příjem z prodeje nemovitosti v roce 2007, a proto se v tomto zdaňovacím obdobím stal uvedený příjem předmětem daně z příjmů. *Nabytí* nemovitosti pod takto definované příjmy nespadá.

Stěžovateli nelze přisvědčit ani pokud jde o námitky týkající se nesprávného výkladu ustanovení § 4 odst. 1 písm. g) zákona o daních z příjmů. S důvody, pro které krajský soud odmítl argumentaci stěžovatele, se Nejvyšší správní soud zcela ztotožňuje a v podrobnostech na toto odůvodnění proto odkazuje. Krajský soud také přiléhavě odkázal na judikaturu Ústavního soudu a správních soudů k této otázce. Jeho argumentaci lze doplnit dalšími odkazy na rozhodnutí zdejšího soudu, která se problematikou (ne)možnosti uplatnění osvobození od daně z příjmů u příjmů dosažených převodem restituovaného majetku (nemovitostí) zabývala. Jde například o rozsudky ze dne 21. 9. 2004, č. j. 5 Afs 37/2003 - 73 a ze dne 22. 1. 2004, č. j. 3 Afs 8/2003 - 53, které stojí na zcela shodné právní argumentaci. Oba tyto rozsudku prošly testem ústavnosti, neboť Ústavní soud odmítl ústavní stížnosti jako zjevně neopodstatněné. Z nálezu ze dne 8. 2. 2004, sp. zn. IV. ÚS 438/04 (dostupný z www.nalus.usoud.cz) se podává, že „[z]*ákonodárce ustanovením § 4 odst. 1 písm. g) zákona o daních z příjmů zamýšlel poskytnout výhodu spočívající ve zproštění daňové povinnosti, která by jinak dopadla na osoby oprávněné z restitučních předpisů, jestliže by vlastnictví k takto nabytému majetku dále převáděly. Výjimka zakotvená v zákoně o daních příjmů má zacíleno především na restituenty ve vztahu k jejich restituovanému majetku, nikoli na restituovaný majetek jako takový bez ohledu na nabyvatele. Vzhledem k tomu, že stěžovatel vůči předmětnému pozemku nebyl osobou, jíž se v minulosti děla křivda, avšak do postavení oprávněné osoby vstoupil smlouvou o postoupení pohledávky, nelze jeho příjem z převodu vlastnického práva k ideální polovině restituovaného majetku pokládat za osvobozený od daně z příjmu ve smyslu ustanovení § 4 odst. 1 písm. g) zákona o daních z příjmů.*“

Obdobně neshledává Nejvyšší správní soud existenci stěžovatelem namítaných rozporů mezi judikaturou Nejvyššího soudu a Nejvyššího správního soudu, resp. Ústavního soudu. Krajský soud správně dovodil, že závěry učiněné Nejvyšším soudem v rozsudku ze dne 30. 11. 2007, sp. zn. 28 Cdo 436/2007 (dostupný z www.nsoud.cz) nelze

aplikovat na nyní posuzovaný případ, neboť skutkové okolnosti obou případů jsou odlišné. Stěžovateli z titulu postoupení pohledávky byly pozemky vydány, zatímco Nejvyšší soud posuzoval to, zda postoupený nárok na vydání náhradních pozemků zaniká s tzv. *restituční tečkou* (ke dni 31. 12. 2005) za situace, kdy postupník provozuje zemědělskou výrobu (tedy naplňuje základní účel zákona o půdě, kterým je péče o zemědělskou a lesní půdu).

Konečně krajský soud zcela správně odmítl i aplikaci pokynu Ministerstva financí D-108 k účtování o postoupených pohledávkách a o vydaných majetkových podílech a ke zdaňování příjmů z nich plynoucích ve vazbě na zákon o půdě a zákon č. 42/1992 Sb., o úpravě majetkových vztahů a vypořádání majetkových nároků v družstvech, ve znění pozdějších předpisů. Závěr, že se v daném případě nejednalo o postoupení pohledávky ve smyslu ustanovení § 33a zákona o půdě, je správný; stěžovatel není oprávněnou osobou (§ 4 zákona) a nebyla mu poskytnuta náhrada, ve smyslu ustanovení § 14 ve spojení s § 33a zákona o půdě, ale jiný pozemek dle ustanovení § 11 odst. 2 zákona o půdě, a to na základě smluvně převzatého restitučního nároku jiné (oprávněné) osoby.

Nejvyšší správní soud z uvedených důvodů naznal, že kasační stížnost není důvodná a nezbylo mu proto, než ji rozsudkem zamítnout (§ 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.).

O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1, věty první s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení. Vzhledem k tomu, že stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti procesně úspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu nenáleží. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka – žalovaného, v jeho případě nebylo prokázáno, že by mu v souvislosti s tímto řízením nějaké náklady vznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. listopadu 2010

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu